

De vertaling van deze pagina is automatisch geproduceerd met behulp van machinevertaling [\[Link\]](#). Machinevertalingen kunnen fouten bevatten die de duidelijkheid en nauwkeurigheid van de informatie kunnen schaden; de Ombudsman kan niet aansprakelijk worden gehouden voor eventuele afwijkingen. Voor de grootste mate van betrouwbaarheid en rechtszekerheid wordt verwezen naar de bronversie in het Engels (klik op de link hierboven). Meer informatie vindt u in ons [taal- en vertaalbeleid \[Link\]](#).

Besluit in zaak 183/2006/MF - Vermeend machtsmisbruik met betrekking tot de toegang tot gegevens

Besluiten

Zaak 183/2006/MF - Geopend op 06/03/2006 - Besluit over 21/02/2007

Klaagster verzocht het Franse college bescherming persoonsgegevens (Commission nationale de l'informatique et des libertés - CNIL) om na te gaan of er op haar betrekking hebbende gegevens waren opgeslagen door Europol. De CNIL stuurde de brief door naar Europol, dat klaagster meedeelde dat er geen op haar betrekking hebbende persoonlijke gegevens bij Europol waren opgeslagen waar ze in overeenstemming met artikel 19, lid 1, van de Europol-Overeenkomst en de van toepassing zijnde Franse wetgeving rechtens toegang toe had. Het comité van beroep van Europol bekrachtigde dit besluit.

In de klacht die ze bij de Ombudsman indiende, stelde klaagster dat Europol ten onrechte had geweigerd haar informatie te verstrekken over op haar betrekking hebbende gegevens en haar toegang te verschaffen tot die gegevens. In haar opvatting vormde dit een geval van machtsmisbruik. Klaagster stelde voorts dat Europol had verzuimd zorgvuldig om te gaan met het beroep dat ze had ingediend bij het comité van beroep, omdat de Franse vertaling van het antwoord van Europol aan een andere appellant was gericht.

De directeur van Europol deelde de Ombudsman mee dat de brief van de Ombudsman waarin deze Europol om een reactie had gevraagd, was doorgestuurd aan het gemeenschappelijk controleorgaan (GCO) van Europol.

In zijn brief aan de Ombudsman stelde het GCO dat het besluit van het comité van beroep voor alle betrokken partijen bindend was. In artikel 195, lid 1, EG-Verdrag, wordt bepaald dat de Ombudsman onderzoek verricht naar mogelijke gevallen van wanbeheer, tenzij de vermeende feiten het voorwerp van een gerechtelijke procedure uitmaken of hebben uitgemaakt. Aangezien het comité van beroep moest worden beschouwd als een onafhankelijke commissie

die individuele personen een rechtsmiddel tegen besluiten van Europol bood, nam het GCO aan dat deze uitzondering in het onderhavige geval van toepassing was. Wat betreft het vermeende verzuim om zorgvuldig om te gaan met het door klaagster ingediende beroep, stelde het GCO dat het comité van beroep twee besluiten had genomen in twee verschillende zaken en dat de eerste bladzijde van de Franse vertaling van het besluit dat was genomen over het door klaagster ingediende beroep abusievelijk was vervangen door de Franse vertaling van het andere besluit. Het GCO beklemtoonde dat dergelijke fouten niet mochten voorkomen en voegde daaraan toe dat het klaagster voor deze fout excuses zou aanbieden.

In zijn besluit wees de Ombudsman erop dat de in artikel 195, lid 1, EG-Verdrag omschreven uitzondering alleen van toepassing was wanneer een zaak in behandeling was geweest of nog in behandeling was bij een rechtbank en dat deze interpretatie werd bevestigd door artikel 1, lid 3, van zijn Statuut. De Ombudsman merkte op dat hij er niet van was overtuigd dat het comité van beroep moest worden beschouwd als een gerechtelijke instantie in de zin van artikel 195, lid 1, EG-Verdrag en dat het feit dat het comité een bepaalde zaak had onderzocht voor hem daarom reden moest zijn om geen onderzoek in te stellen. Hij was echter van mening dat hij in de onderhavige zaak geen definitief standpunt hoefde in te nemen. De Ombudsman merkte in dit verband op dat klaagster geen enkele concrete informatie had overgelegd ter ondersteuning van haar bewering dat het besluit van Europol onrechtmatig was en een geval van machtsmisbruik vormde. Ook had nauwgezette bestudering van het besluit van het comité van beroep geen enkele informatie opgeleverd die aanleiding vormde om het besluit van Europol in twijfel te trekken. Gelet op deze omstandigheden was de Ombudsman van mening dat er geen gronden bestonden om een onderzoek in te stellen naar aanleiding van de eerste klacht van klaagster.

Wat betreft het vermeende verzuim om zorgvuldig om te gaan met het door klaagster ingediende beroep, merkte de Ombudsman op dat het GCO aan klaagster excuses had aangeboden voor de gemaakte fout. De Ombudsman was daarom van mening dat er eveneens geen gronden bestonden om een onderzoek in te stellen naar dit aspect van de zaak.

Straatsburg, 21 februari 2007

Geachte heer X,

Op 12 december 2005 heeft u bij de Europese Ombudsman een klacht ingediend tegen Europol over een verzoek om toegang tot uw gegevens. Op 21 januari 2006 heeft u mij verdere documenten met betrekking tot uw klacht toegezonden.

Op 6 maart 2006 heb ik de klacht doorgestuurd naar de directeur van Europol. Op 20 maart 2006 deelde de directeur van Europol mij mee dat mijn brief van 6 maart 2006 was doorgestuurd naar het gemeenschappelijk controleorgaan van Europol. Het gemeenschappelijk controleorgaan heeft mij op 3 mei 2006 de Engelse versie van zijn advies en de Franse vertaling op 30 mei 2006 toegezonden.

Op 9 juni 2006 heeft u mij nog een brief gestuurd met betrekking tot uw klacht. Op 19 juni 2006 heb ik het advies van het gemeenschappelijk controleorgaan van Europol aan u toegezonden

met een uitnodiging om opmerkingen in te dienen, dat u op 7 juli 2006 hebt toegezonden. Op 17 september 2006 stuurde u mij nog een brief met betrekking tot uw klacht.

Ik schrijf nu om u te laten weten wat de resultaten zijn van de onderzoeken die zijn gedaan.

DE KLACHT

Volgens de klager zijn de relevante feiten samengevat als volgt:

Op 10 januari 2004 zond klager een brief aan de Franse Commissie voor gegevensbescherming („CNIL”), waarin hij haar verzocht na te gaan of de hem betreffende gegevens door Europol waren opgeslagen. Op 26 februari 2004 heeft de CNIL de brief aan Europol toegezonden.

Bij brief van 14 juni 2004 deelde Europol klager mee dat het zijn dossiers had gecontroleerd en dat Europol geen gegevens over hem, waartoe hij overeenkomstig artikel 19, lid 1, van de Europol-overeenkomst in combinatie met de toepasselijke wetgeving van Frankrijk toegang had, in het bezit had.

Op 4 juli 2004 heeft klager beroep ingesteld tegen het besluit van Europol van 14 juni 2004.

Bij besluit van 12 december 2005 heeft het Comité van beroep van het gemeenschappelijk controleorgaan van Europol het besluit van Europol van 14 juni 2004 bevestigd. De beroepscommissie verwees met name naar artikel 9, lid 2, van het Verdrag van de Raad van Europa van 28 januari 1981 tot bescherming van natuurlijke personen in verband met de automatische verwerking van persoonsgegevens, dat voorziet in drie uitzonderingen op het recht van toegang. Voorts heeft zij verklaard dat overeenkomstig artikel 19, lid 3, van de Europol-overeenkomst het recht van toegang moet worden uitgeoefend in overeenstemming met het recht van de lidstaat waar het recht in casu Frankrijk is aangevraagd. De beroepscommissie was van oordeel dat het besluit van 14 juni 2004 was genomen in overeenstemming met artikel 19, lid 3, van de Europol-overeenkomst, gelet op de wet en de praktijk in Frankrijk met betrekking tot het recht op toegang met betrekking tot door Europol verwerkte gegevens.

In zijn klacht bij de Europese Ombudsman stelde klager dat geen van de drie uitzonderingen bedoeld in artikel 9, lid 2, van de Overeenkomst van de Raad van Europa van 28 januari 1981, waarop Europol zijn besluit had gebaseerd, op zijn zaak van toepassing was. Hij verklaarde dat de uitlegging van dit artikel door Europol een machtsmisbruik vormde. Klager verklaarde voorts dat hij reeds contact had opgenomen met de CNIL en andere relevante Franse autoriteiten en dat zij hadden geweigerd informatie over hem betreffende gegevens te verstrekken.

Op 21 januari 2006 zond klager de Ombudsman een nieuwe brief met betrekking tot zijn klacht. In deze brief voerde hij voorts aan dat Europol zijn beroep bij de beroepscommissie van 4 juli 2004 niet naar behoren had behandeld omdat de Franse vertaling van zijn antwoord een

andere rekwirant betrof.

Op basis van de klacht en van de aanvullende brief van klager van 21 januari 2006 is gebleken dat klager de volgende aantijgingen heeft ingediend:

- Europol heeft ten onrechte geweigerd informatie te verstrekken over gegevens met betrekking tot de klager en hem toegang te verlenen tot deze gegevens. Dit was een machtsmisbruik.
- Europol heeft het beroep van klager van 4 juli 2004 bij het comité van beroep niet zorgvuldig behandeld omdat de Franse vertaling van zijn antwoord aan een andere rekwirant was gericht.

Klager stelde dat hij toegang moest krijgen tot hem betreffende gegevens die in het bezit zijn van Europol en de nationale autoriteiten.

HET ONDERZOEK

Aanpak van de Ombudsman

De Ombudsman besloot een onderzoek in te stellen naar de zaak van klager. De Ombudsman deelde klager echter mee dat hij had besloten niet-ontvankelijk te zijn en, overeenkomstig artikel 2, lid 1, van zijn Statuut, zijn verzoek om toegang te krijgen tot de datum met betrekking tot hem die in het bezit waren van de nationale autoriteiten af te sluiten, omdat dit aspect van de zaak niet gericht was tegen een instelling of orgaan van de Gemeenschap.

Aangezien klager in zijn klacht had aangegeven dat hij reeds contact had opgenomen met de CNIL en andere relevante Franse autoriteiten over deze kwestie, werd klager geadviseerd de zaak door te verwijzen naar de Franse nationale ombudsman.

De Ombudsman heeft de klacht doorgestuurd naar Europol en deze om advies gevraagd.

Brief van de directeur van Europol van 20 maart 2006 aan de Ombudsman

Op 20 maart 2006 deelde de directeur van Europol de Ombudsman mee dat „*klaagster de bevindingen en de behandeling door het gemeenschappelijk controleorgaan van Europol van zijn beroep tegen een Europol-besluit betreffende zijn recht op toegang tot hem betreffende en mogelijk door Europol opgeslagen gegevens ter discussie stelde en dat „het gemeenschappelijk controleorgaan overeenkomstig artikel 24, lid 1, van de Europol-overeenkomst onafhankelijk was van Europol*”, de brief van de Ombudsman van 6 maart 2006 waarin om advies werd gevraagd over de klacht.

Het advies van het GSB

Het advies van het GSB over de klacht luidde samengevat als volgt:

Algemene opmerkingen over de toezending van de brief van de Ombudsman van 6 maart 2006 aan het JSB en over de status van de commissie van beroep

Door de oprichting van Europol is een Europees platform voor de uitwisseling en verwerking van persoonsgegevens opgezet. Daarom wordt in een van de overwegingen van de Europol-overeenkomst vermeld dat bijzondere aandacht moet worden besteed aan de bescherming van de rechten van natuurlijke personen, en met name aan de bescherming van hun persoonsgegevens. Daarom verwijst artikel 14 van de Europol-overeenkomst naar een norm voor gegevensbescherming die overeenstemt met de beginselen van de Overeenkomst van de Raad van Europa van 28 januari 1981 betreffende de bescherming van natuurlijke

personen in verband met de automatische verwerking van persoonsgegevens („Verdrag 108”) en naar Aanbeveling nr. R (87) van het Comité van Ministers van de Raad van Europa van 17 september 1985 („Aanbeveling 87”), die het gebruik van persoonsgegevens in de politiesector regelt. Rekening houdend met deze beginselen is in de Europol-overeenkomst een specifieke regeling voor gegevensbescherming voor Europol ingevoerd.

Op grond van deze beginselen inzake gegevensbescherming heeft artikel 24 van de Europol-overeenkomst het gemeenschappelijk controleorgaan opgericht als onafhankelijk toezichthoudend orgaan, dat tot taak heeft de activiteiten van Europol te evalueren om ervoor te zorgen dat de rechten van het individu niet worden geschonden door de verwerking van persoonsgegevens waarover het beschikt. Deze rechten zijn vastgelegd in de Europol-overeenkomst en meer in het bijzonder in artikel 19, dat betrekking heeft op het recht op toegang en op controle van gegevens door Europol, en artikel 20, lid 4, betreffende het recht om gegevens te laten corrigeren of verwijderen.

Met het oog op de bescherming van de rechten van de natuurlijke personen verleende de Europol-overeenkomst personen ook het recht om het GSB te verzoeken ervoor te zorgen dat de wijze waarop de persoonsgegevens door Europol werden behandeld, rechtmatig en juist is.

Het GSB had een reglement van orde vastgesteld dat overeenkomstig artikel 24, lid 7, van de Europol-overeenkomst met eenparigheid van stemmen door de Raad was goedgekeurd.

Zowel Verdrag 108 als Aanbeveling 87 voorzag een rechtsmiddel in geval van niet-inwilliging van het verzoek van een persoon. In beginsel 6.6 van aanbeveling 87 wordt specifiek melding gemaakt van het recht om beroep in te stellen bij een toezichthoudende autoriteit. Aangezien de Europol-overeenkomst niet voorziet in de mogelijkheid voor particulieren om hun zaak voor te leggen aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen en om de betrokkene een juridische procedure te bieden om beroep in te stellen tegen de besluiten van Europol, geeft artikel 24, lid 7, van de Europol-overeenkomst het GSB de opdracht een speciaal comité op te richten. Dit is de beroepscommissie van het JSB.

Personen kunnen beroep instellen bij de beroepscommissie van het GSB tegen een besluit van Europol op een verzoek a) om toegang tot gegevens, b) om deze gegevens te laten controleren of (c) om correctie of verwijdering. Volgens artikel 24, lid 7, van de Europol-overeenkomst zijn de beslissingen van het comité van beroep definitief voor alle betrokken partijen.

De Europol-overeenkomst en de specifieke bepalingen van het reglement van orde voorzien dus duidelijk in een onafhankelijke en specifieke wettelijke bepaling voor de persoon om beroep in te stellen tegen Europol-besluiten.

Om de onafhankelijke status van de beroepscommissie te onderstrepen, heeft de Raad bij de unanieme goedkeuring van het reglement van orde een verklaring betreffende de samenstelling van de commissie van beroep aangenomen.

Opmerkingen over de beweringen en beweringen van klager

Wat de eerste grief van klager betreft, heeft klager na ontvangst van het besluit van Europol op

zijn verzoek om na te gaan of de hem betreffende gegevens door laatstgenoemde was opgeslagen, beroep ingesteld tegen dit besluit. Bij besluit van 12 december 2005 heeft het comité van beroep geconcludeerd dat het besluit van Europol was genomen in overeenstemming met artikel 19, lid 3, van de Europol-overeenkomst. Dit besluit was bindend voor alle betrokken partijen.

Aangezien het comité van beroep moest worden beschouwd als een onafhankelijke commissie die particulieren een rechtsmiddel tegen de besluiten van Europol bood, ging het GSB van Europol ervan uit dat de „*uitzondering van artikel 195, tweede volzin*” (1) van het EG-Verdrag van toepassing was op de gerechtelijke procedures in het comité van beroep in zijn gerechtelijke rol.

Met betrekking tot de tweede grief van klager waren op 12 december 2005 twee beslissingen in twee verschillende zaken door de beroepscommissie genomen. Uit de bijlagen bij de klacht bleek dat de eerste bladzijde van de Franse vertaling van het besluit op het beroep van klager per ongeluk was vervangen door de eerste bladzijde van de Franse vertaling in de andere beschikking. Hoewel de werkprocedures in het secretariaat bedoeld waren om de gerechtelijke procedures en beslissingen van de commissie van beroep zeer zorgvuldig te behandelen, was er blijkbaar een fout gemaakt. Een raadpleging van het voor de administratieve procedures verantwoordelijke secretariaat voor gegevensbescherming gaf geen andere verklaring voor deze betreutswaardige menselijke fout. Het was duidelijk dat een dergelijke fout niet mocht plaatsvinden, en het JSB zou zijn excuses aan klager voor deze fout sturen.

Brief van klager van 9 juni 2006

Bij brief van 9 juni 2006 deelde klager de Ombudsman mee dat hij na zijn tussenkomst van het JSB excuses had ontvangen voor de fout met betrekking tot zijn naam in het besluit van de beroepscommissie. Hij heeft de desbetreffende brief van het GSB van 29 mei 2006 bijgevoegd.

Opmerkingen van klager

In zijn opmerkingen over het advies van het GSB, die op 7 juli 2006 zijn ingediend, handhaafde klager zijn klacht. Hij stelde ook dat er sprake was van schending van de grondrechten omdat de beslissingen van de beroepscommissie bindend waren voor alle betrokken partijen. Klager wees er verder op dat het JSB-advies juridisch gezien onregelmatig was omdat de pagina's niet waren genummerd en omdat de laatste bladzijde niet was ondertekend.

HET BESLUIT

1 De reikwijdte van het onderzoek van de Ombudsman

1.1 Op 10 januari 2004 heeft klager de Franse Commissie voor gegevensbescherming („CNIL”) een brief gestuurd waarin hij haar verzocht na te gaan of de hem betreffende gegevens door Europol waren opgeslagen. Op 26 februari 2004 heeft de CNIL de brief aan Europol toegezonden. Bij brief van 14 juni 2004 deelde Europol klager mee dat het zijn dossiers had gecontroleerd en dat er bij Europol geen gegevens over hem waren verwerkt waartoe hij overeenkomstig artikel 19, lid 1, van de Europol-overeenkomst in combinatie met de toepasselijke wetgeving van Frankrijk toegang had. Op 4 juli 2004 heeft klager beroep ingesteld tegen het besluit van Europol van 14 juni 2004. Bij besluit van 12 december 2005 heeft het comité van beroep het besluit van Europol van 14 juni 2004 bevestigd. In zijn daaropvolgende

klacht bij de Ombudsman en zijn verdere brief van 21 januari 2006 beweerde klager dat Europol ten onrechte had geweigerd informatie over hem betreffende gegevens te verstrekken en hem toegang te verlenen tot deze gegevens. Volgens klager vormde dit een machtsmisbruik. Klager beweerde voorts dat Europol zijn beroep van 4 juli 2004 bij het comité van beroep niet zorgvuldig had behandeld omdat de Franse vertaling van zijn antwoord aan een andere rekwirant was gericht. Klager stelde dat hij toegang moest krijgen tot de hem betreffende gegevens in het bezit van Europol en de nationale autoriteiten.

1.2 In zijn antwoord van 6 maart 2006 deelde de Ombudsman klager mee dat hij had besloten niet-ontvankelijk te zijn en, op grond van artikel 2, lid 1, van zijn Statuut, zijn verzoek om toegang te krijgen tot hem betreffende gegevens in het bezit van nationale autoriteiten af te sluiten, omdat dit aspect van de zaak niet gericht was tegen een Europese instelling of een Europees orgaan.

1.3 Het onderhavige besluit heeft derhalve alleen betrekking op de aantijgingen en beweringen van klager tegen Europol.

1.4 Aangezien de klacht aanvankelijk tegen Europol was gericht, heeft de Ombudsman deze doorgestuurd naar de directeur van Europol en Europol verzocht hierover advies uit te brengen. Op 20 maart 2006 deelde de directeur van Europol de Ombudsman echter mee dat „*klaagster de bevindingen en de behandeling door het gemeenschappelijk controleorgaan van Europol van zijn beroep tegen een Europol-besluit betreffende zijn recht op toegang tot hem betreffende en mogelijk door Europol opgeslagen gegevens ter discussie stelde en dat „het gemeenschappelijk controleorgaan overeenkomstig artikel 24, lid 1, van de Europol-overeenkomst onafhankelijk was van Europol*”, de brief van de Ombudsman van 6 maart 2006 waarin om advies werd gevraagd over de klacht.

1.5 Uit het voorgaande blijkt dat Europol stelt dat zowel de JSB als de beroepscommissie daarvan onafhankelijk zijn. De Ombudsman is van mening dat deze beoordeling juist lijkt, aangezien artikel 24, lid 1, van de Europol-overeenkomst als volgt luidt: „*Er wordt een onafhankelijk gemeenschappelijk controleorgaan opgericht, dat overeenkomstig deze Overeenkomst tot taak heeft de activiteiten van Europol te toetsen teneinde te waarborgen dat de rechten van het individu niet worden geschonden door de opslag, de verwerking en het gebruik van de gegevens waarover Europol beschikt. (...) Bij de uitoefening van hun taken ontvangen de leden van het gemeenschappelijk toezichthoudend orgaan geen instructies van enig ander orgaan*”. Aangezien overeenkomstig artikel 24, lid 7, van de Europol-overeenkomst het comité van beroep wordt ingesteld door het GSB, moet dit comité ook worden beschouwd als onafhankelijk van Europol.

1.6 De Ombudsman is echter van mening dat het feit dat een orgaan onafhankelijk is ten opzichte van een ander orgaan niet noodzakelijkerwijs betekent dat het als een afzonderlijk communautair orgaan in de zin van artikel 195 van het EG-Verdrag moet worden beschouwd. Zo heeft de Ombudsman vaak te maken met klachten over wervingsprocedures die door het Europees Bureau voor personeelsselectie (EPSO) worden behandeld. Hoewel jury's een belangrijke rol spelen in dergelijke aanwervingsprocedures en hoewel deze jury's binnen hun

verantwoordelijkheden onafhankelijk zijn van EPSO, heeft de Ombudsman altijd geoordeeld dat de klager in dergelijke gevallen EPSO is, en niet de jury in kwestie. De Ombudsman is echter van mening dat het in casu niet nodig is te beslissen of voor de toepassing van artikel 195 van het EG-Verdrag het JSB (of het comité van beroep) moet worden beschouwd als communautaire organen die van Europol moeten worden onderscheiden.

1.7 De Ombudsman merkt op dat de eerste bewering van klager betrekking heeft op een besluit van Europol. Hoewel het desbetreffende besluit door de beroepscommissie is bevestigd, lijkt het duidelijk dat de eerste grief betrekking heeft op het besluit van Europol en niet op het besluit van de beroepscommissie. De Ombudsman acht het daarom passend te oordelen dat het onderzoek naar deze bewering betrekking heeft op Europol en dat dit besluit tot haar moet worden gericht. De mogelijke relevantie van de beslissing van de beroepscommissie in dit verband zal worden besproken in punt 2 hieronder.

1.8 De Ombudsman merkt op dat de tweede bewering van klager ook gericht is tegen Europol. Er zij echter op gewezen dat deze bewering betrekking heeft op de wijze waarop een beslissing van de beroepscommissie ter kennis van klager is gebracht. In werkelijkheid moet deze grief dus worden opgevat als gericht tegen de beroepscommissie.

1.9 De Ombudsman merkt echter op dat het JSB in zijn advies heeft verklaard dat het comité van beroep op 12 december 2005 twee beslissingen in twee verschillende zaken heeft genomen en dat de eerste bladzijde van de Franse vertaling van het besluit inzake het beroep van klager per ongeluk was vervangen door de eerste bladzijde van de Franse vertaling in het andere besluit. Het GSB kwam tot de conclusie dat, hoewel de werkprocedures in zijn secretariaat gericht waren op een zeer zorgvuldige behandeling van de gerechtelijke procedures en beslissingen van de beroepscommissie, kennelijk een fout was gemaakt. Zij voegde daaraan toe dat een raadpleging van het voor de administratieve procedures verantwoordelijke secretariaat voor gegevensbescherming geen andere verklaring voor deze betreuzenswaardige menselijke fout heeft gegeven. Het GSB benadrukte dat dergelijke fouten niet mochten voorkomen en voegde eraan toe dat het zijn excuses aan klager voor deze fout zou toesturen. De Ombudsman merkt op dat het GSB in zijn brief aan klager van 29 mei 2006 inderdaad zijn excuses heeft aangeboden voor de fout die was gemaakt.

1.10 In het licht van deze omstandigheden is de Ombudsman van mening dat, zelfs indien het JSB of het comité van beroep als een communautair orgaan zou worden beschouwd en voor de toepassing van artikel 195 van het EG-Verdrag van Europol moet worden onderscheiden, er in ieder geval geen reden zou zijn om zijn onderzoek naar dit aspect van de zaak voort te zetten.

1.11 De Ombudsman merkt verder op dat klager in zijn opmerkingen heeft aangevoerd dat het oordeel van het GSB juridisch gezien onregelmatig was omdat de pagina's niet waren genummerd en omdat de laatste bladzijde niet was ondertekend.

1.12 In dit verband zij erop gewezen dat de GSB zijn advies eerst in het Engels aan de Ombudsman had toegezonden en vervolgens een vertaling in het Frans (de procestaal) had verstrekt. Het was deze vertaling die door de Ombudsman aan klager was doorgestuurd.

Aangezien de desbetreffende tekst een vertaling van het Engelse origineel vormde, hoefde deze niet te worden ondertekend. Het Engelse origineel van het advies van het GSB was naar behoren ondertekend. Ter informatie van de klager is een kopie van dit origineel bijgevoegd. Wat de presentatie van het advies van het GSB betreft, is de Ombudsman van mening dat het nuttig zou zijn geweest om paginanummers toe te voegen. De Ombudsman acht het echter duidelijk dat hun afwezigheid het advies niet ongeldig maakt.

2 Wat betreft de behandeling door Europol van het verzoek van klager om hem informatie over hem betreffende gegevens te verstrekken en hem toegang te verlenen tot deze gegevens

2.1 In zijn klacht bij de Ombudsman beweerde klager dat Europol ten onrechte had geweigerd informatie over hem betreffende gegevens te verstrekken en hem toegang te verlenen tot deze gegevens. Volgens klager vormde dit een machtsmisbruik.

2.2 Volgens haar heeft het GSB verklaard dat klager, na ontvangst van het besluit van Europol op zijn verzoek om na te gaan of de hem betreffende gegevens waren opgeslagen, beroep heeft ingesteld tegen dat besluit. Bij besluit van 12 december 2005 heeft het comité van beroep geconcludeerd dat het besluit van Europol was genomen in overeenstemming met artikel 19, lid 3, van de Europol-overeenkomst. Volgens het JSB was de beslissing van de beroepscommissie bindend voor alle betrokken partijen. Aangezien het comité van beroep moest worden beschouwd als een onafhankelijke commissie die particulieren een rechtsmiddel tegen de besluiten van Europol bood, ging het JSB ervan uit dat de „*uitzondering van artikel 195, tweede volzin*” (2) van het EG-Verdrag van toepassing was op de gerechtelijke procedures in het comité van beroep in zijn gerechtelijke rol.

2.3 In zijn opmerkingen over het advies van het JSB voerde klager voorts aan dat er sprake was van schending van de grondrechten omdat de beslissingen van de beroepscommissie bindend waren voor alle betrokken partijen.

2.4 De Ombudsman herinnert eraan dat artikel 195, lid 1, van het EG-Verdrag als volgt luidt:

„ 1. Het Europees Parlement benoemt een ombudsman die bevoegd is om klachten te ontvangen over gevallen van wanbeheer bij de werkzaamheden van de communautaire instellingen of organen, met uitzondering van het Hof van Justitie en het Gerecht van eerste aanleg in hun gerechtelijke rol.

Overeenkomstig zijn taken verricht de Ombudsman onderzoeken waarvoor hij redenen vindt, hetzij op eigen initiatief, hetzij op basis van klachten die rechtstreeks of via een lid van het Europees Parlement bij hem zijn ingediend, tenzij de vermeende feiten het voorwerp van een gerechtelijke procedure zijn of zijn geweest. (...)”.

2.5 De Ombudsman is van mening dat de uitzondering van artikel 195, lid 1, eerste alinea, volgens welke de Ombudsman wordt verhinderd een zaak te onderzoeken waarin de relevante feiten het voorwerp zijn of zijn geweest van een „juridische procedure”, alleen van toepassing is wanneer een zaak bij een rechtbank aanhangig was of is. Deze interpretatie wordt bevestigd door artikel 1, lid 3, van het Statuut van de Ombudsman, waarin is bepaald dat „[d]e

Ombudsman niet [kan] interveniëren in zaken voor rechtbanken of de deugdelijkheid van de uitspraak van een rechtbank mag betwisten”.

2.6 De Ombudsman heeft de Europol-overeenkomst en het reglement van orde van het GSB (3) , en met name die van het comité van beroep, zorgvuldig bestudeerd. Uit deze regels blijkt dat het comité van beroep is opgevat als een onafhankelijk controlemechanisme om de burgers in het betrokken gebied een rechtsmiddel tegen Europol te bieden. Voorts lijkt het erop dat de bepalingen van de beroepscommissie in zekere mate vergelijkbaar zijn met die welke normaliter terug te vinden zijn in de regels die van toepassing zijn op een rechterlijke instantie. De Ombudsman is er echter niet van overtuigd dat de commissie van beroep moet worden beschouwd als een gerechtelijke instantie in de zin van artikel 195 van het EG-Verdrag en dat het feit dat hij een bepaalde zaak heeft onderzocht, de Ombudsman derhalve moet beletten een onderzoek in te stellen. In dit verband merkt de Ombudsman met name op dat artikel 25, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het GSB bepaalt dat een vergadering van het comité van beroep slechts van kracht is indien vier vijfde van zijn leden of hun plaatsvervangers aanwezig zijn. Het lijkt er dus op dat beslissingen van de beroepscommissie kunnen worden genomen, ook al zijn sommige van haar leden afwezig. Voorts bepaalt artikel 12, lid 3, van dit Reglement dat een lid van het comité van beroep dat niet in staat is een vergadering bij te wonen, zich kan laten vertegenwoordigen door zijn plaatsvervanger. Het lijkt er dus op dat de feitelijke samenstelling van het orgaan dat een bepaald beroep behandelt, niet van meet af aan duidelijk is vastgesteld.

In deze omstandigheden is de Ombudsman van mening dat het feit dat de beroepscommissie het desbetreffende besluit van Europol reeds heeft onderzocht, hem niet verplicht zijn onderzoek af te sluiten wegens de uitzondering inzake gerechtelijke procedures als bedoeld in artikel 195, lid 1, tweede alinea, van het EG-Verdrag.

2.7 De Ombudsman merkt op dat het JSB in zijn advies heeft benadrukt dat de besluiten van de beroepscommissie bindend zijn voor alle betrokken partijen. Dit argument is gebaseerd op artikel 24, lid 7, van de Europol-overeenkomst (4) , waarin wordt bepaald dat het GSB intern een *comité instelt dat bestaat uit één gekwalificeerde vertegenwoordiger van elke lidstaat met stemrecht. Het comité heeft tot taak de in artikel 19, lid 7, en artikel 20, lid 4, bedoelde beroepen met alle passende middelen te onderzoeken. Indien zij daarom verzoeken, worden de partijen, indien zij zulks wensen, bijgestaan door hun raadslieden, door de commissie gehoord.* De in dit verband genomen besluiten zijn definitief voor alle betrokken partijen " (cursivering van mij).

2.8 De Ombudsman is van mening dat deze laatste zin bedoeld lijkt te zijn om ervoor te zorgen dat een besluit van de beroepscommissie inzake een beroep tegen een besluit van Europol betreffende de toegang tot gegevens of informatie met betrekking tot die gegevens definitief is en door geen enkele andere autoriteit ter discussie kan worden gesteld. Daarom zou kunnen worden gesteld dat dit ook geldt voor de Ombudsman en dat de Ombudsman niet het recht zou mogen hebben om een klacht tegen Europol in te stellen of in te stellen, zodra de commissie van beroep de desbetreffende kwestie heeft behandeld. Ter ondersteuning van een dergelijke uitlegging zou met name kunnen worden verwezen naar het feit dat de Europol-overeenkomst een internationaal verdrag is dat de lidstaten van de Unie in 1995 hebben gesloten, dat wil

zeggen dezelfde verdragsluitende partijen die ook het EG-Verdrag hebben opgericht. Anderzijds was artikel 34, lid 2, onder d), van het Verdrag betreffende de Europese Unie („VEU”) voorzien in de aanneming (en bekrachtiging) van een dergelijk verdrag. Deze bepaling maakt deel uit van titel VI van het VEU. Artikel 41 VEU bepaalt echter dat artikel 195 van het EG-Verdrag „van toepassing [is] op de bepalingen betreffende de in deze titel bedoelde gebieden”. In het licht van deze bepaling lijkt het nogal twijfelachtig of artikel 24, lid 7, van de Europol-overeenkomst inderdaad het mandaat van de Ombudsman op de hierboven beschreven wijze zou kunnen beperken.

2.9 De Ombudsman is echter van mening dat hij in de onderhavige zaak geen definitief standpunt hoeft in te nemen. Volgens de Ombudsman zou deze kwestie alleen moeten worden opgelost als er concrete aanwijzingen waren die wijzen op de mogelijkheid dat er sprake was van wanbeheer in de onderhavige zaak.

2.10 Er zij op gewezen dat in het besluit van Europol wordt bepaald: *“In overeenstemming met de procedure van de Europol-overeenkomst en de toepasselijke nationale wetgeving van Frankrijk wil ik u mededelen dat, naar aanleiding van uw verzoek, controles van Europol-dossiers zijn verricht. Overeenkomstig artikel 19 van de Europol-overeenkomst, in combinatie met de toepasselijke wetgeving van Frankrijk, wil ik u mededelen dat bij Europol geen gegevens over u worden verwerkt waartoe u overeenkomstig artikel 19 van de Europol-overeenkomst toegang hebt. In haar beslissing heeft het comité van beroep verklaard dat „[d]e opvatting van de wet en de praktijk in Frankrijk met betrekking tot het recht van toegang met betrekking tot door Europol verwerkte gegevens en in het licht van artikel 19, lid 3, van de Europol-overeenkomst, het besluit van Europol op het verzoek van [de klager] in overeenstemming [is] met artikel 19, lid 3, van de Europol-overeenkomst.”* De redenering die zowel Europol zelf als het comité van beroep gebruikt, is dus vrij beknopt. De Ombudsman is echter van mening dat dit feit als zodanig niet verrassend is, aangezien Europol en de beroepscommissie anders feiten hadden moeten onthullen die volgens hen niet openbaar konden worden gemaakt.

2.11 De Ombudsman merkt echter op dat klager noch in zijn klacht noch in zijn opmerkingen concrete elementen heeft verstrekt ter ondersteuning van zijn bewering dat Europol onrechtmatig of onrechtmatig heeft gehandeld toen hij, na zijn dossiers te hebben gecontroleerd, besloot dat er geen gegevens over hem waren waartoe hij overeenkomstig artikel 19, lid 1, van de Europol-overeenkomst recht had in combinatie met de toepasselijke wetgeving van Frankrijk. Evenmin heeft een zorgvuldig onderzoek van het besluit van de commissie van beroep van 12 december 2005 enig element opgeleverd dat het besluit van Europol in twijfel zou trekken. Gezien deze omstandigheden is de Ombudsman van mening dat er geen redenen lijken te zijn om zijn onderzoek naar de bewering van klager voort te zetten.

2.12 In zijn opmerkingen voerde klager aan dat er sprake was van schending van de grondrechten omdat de beslissingen van de beroepscommissie bindend waren voor alle betrokken partijen. Het is niet duidelijk of de klager dus nog een bewering wilde indienen. De Ombudsman merkt op dat een dergelijke bewering in feite een bepaling in de Europol-overeenkomst zou aanvechten, namelijk artikel 24, lid 7, ervan, waarin is bepaald dat de beslissingen van het comité van beroep definitief zijn voor alle betrokken partijen. In dit

verband zij eraan herinnerd dat de Ombudsman overeenkomstig artikel 2, lid 2, van zijn Statuut alleen klachten over wanbeheer kan behandelen. Hij is derhalve niet in staat klachten te onderzoeken die betrekking hebben op de verdiensten van wetgeving of internationale verdragen. De Ombudsman zou derhalve niet in staat zijn om eventuele beweringen te behandelen die klager in dit verband zou willen aanvoeren.

3 De vordering van klager

3.1 De klager stelde dat hij toegang moest krijgen tot de hem betreffende gegevens in het bezit van Europol.

3.2 Gezien het bovenstaande en zijn conclusie in punt 2.11 komt de Ombudsman tot de conclusie dat verder onderzoek naar de bewering van klager niet nodig lijkt.

4 Conclusie

Op basis van het onderzoek van de Ombudsman naar deze klacht lijkt er geen reden te zijn voor verder onderzoek in deze zaak. De Ombudsman sluit de zaak daarom af.

De directeur van Europol wordt van dit besluit in kennis gesteld. Ter informatie zal ook een afschrift van dit besluit aan de directeur van het GSB worden toegezonden.

De uwe oprecht,

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

(1) De Ombudsman begrijpt dat Europol verwijst naar artikel 195, lid 1, tweede alinea, van het EG-Verdrag.

(2) De Ombudsman begrijpt dat Europol verwijst naar artikel 195, lid 1, tweede alinea, van het EG-Verdrag.

(3) Akte nr. 1/99 van het gemeenschappelijk controleorgaan van Europol van 22 april 1999 tot vaststelling van zijn reglement van orde, PB 1999, C, 149-01).

(4) De Europol-overeenkomst is beschikbaar op de website van Europol (<http://www.europol.eu.int/index.asp?page=legalconv> [Link]).